

Folketinget, der i et åbent forum, hvor beslutninger kan lægges frem – som bekendt kan man jo ikke referere fra møder i Det Udenrigspolitiske Nævn, der er tavshedspligt – sikrer en åben debat, der klargør, om de radikale forbehold, nemlig klarheden med hensyn til folkeretten og om vi kan nå målet, er korrekte.

Jeg vil godt spørge hr. Estrup: Vil Det Radikale Venstre støtte et ændringsforslag, der sikrer, at det er Folketinget, der giver grønt lys, og ikke Det Udenrigspolitiske Nævn?

Thorkild B. Fransgaard (FP):

Vor ordfører, hr. Tom Behnke, er desværre forhindret i at være her i dag, men jeg skal på Fremskridtspartiets vegne sige, at vi er mindst lige så bekymrede over situationen på Balkan med striden mellem kosovaalbannerne og serberne som de øvrige ordførertalere.

Men fra at være bekymret og til at gå med til, at vi skal sende militærflåden derned, er der et godt stykke, og på det foreliggende grundlag kan vi ikke i Fremskridtspartiet være med til at støtte det beslutningsforslag, der er fremsat, da situationen er den, at der ikke foreligger et klart mandat fra FN på nuværende tidspunkt.

Hvis der var et helt klart mandat, ville vi godt være med til at se på det og måske endda være med til at stemme for. Men at gå ud som et af de første lande og være en slags aggressiv nation kan vi ikke være med til.

Situationen i hele Serbien er jo den, at da kommunismen faldt, begyndte man at krige om de områder, man tidligere ejede dernede, og det er også det, der sker nu. Det er forfærdeligt, og det er også forfærdeligt med alle de mennesker, der er på flugt. Men desværre tror vi ikke, det løser nogen ting, at vi angriber dernede, og hvad vil vi gøre her i Folketinget, hvis der opstår en lignende situation et andet sted? Den vil desværre nok opstå, især i de tidligere østlande.

Vi er af den opfattelse, at vi her i Danmark skal passe lidt på med at være førende med hensyn til at gribe ind i en borgerkrig, som der jo er tale om her, og på det foreliggende grundlag kan vi altså ikke støtte forslaget.

Søren Søndergaard (EL):

Jeg kan ikke lade være med at starte med at sige, at for mindre end en uge siden var en hel gruppe af landets fremmeste mænd og kvinder til konference på Hotel Marienlyst i Nordsjælland om beslutningsprocessen i Folketinget. De gav højtideligt hinanden håndslag på, at nu

skulle det være slut med lovjaskeri, og der skulle være masser af tid til at forberede og gennemføre beslutningerne, og så i dag på Folketingets første arbejdsdag behandler vi på et ekstraordinært møde et forslag fra regeringen om at sende Danmark i krig.

Forslaget fik vi hasteoversendt i en piratudgave sidst på eftermiddagen i går, og det er altså regeringens idé, at det hele skal behandles færdigt af Folketinget på 24 timer. Det kunne endda gå, hvis der ikke var en del uklarheder i forslaget, men det er der jo. Der er så mange uklarheder – det hørte vi jo bl.a. fra den radikale ordfører – at de afgørende spørgsmål i forbindelse med denne beslutning er noget, som først skal konsulteres med Nævnet efterfølgende.

Folk vil måske sige: Jamen det er jo en hastesag, det handler om en truende humanitær katastrofe, så derfor må der handles hurtigt nu. Men er der noget, man kan sige om situationen i Kosova, er det vel, at det er den mest forudsigelige situation, man overhovedet kan forestille sig. Der er intet uforudsigeligt, der er intet aktuelt, som ikke kunne have været forudset i lang tid.

Sporet blev lagt, da Milosevics serbisk-nationalistiske regering i slutningen af 1980'erne ophævede Titoforfattningen fra 1974, som faktisk sikrede Kosova et udstrakt selvstyre. Det fortsatte med massive menneskerettighedsovergreb over for den kosovaalbanske befolkning, overgreb og undertrykkelse, som blev forstærket efter Daytonaftalerne, hvor Kosovaspørgsmålet nænsomt var holdt ude. Men tryk avler som bekendt modtryk, og den årelange undertrykkelse har ført til dannelsen af Kosovas Befrielseshær, UCK.

I de sidste 8 måneder har vi så haft en regulær krig, og i den krig er der begået ugeringer fra begge sider. Men når det gælder om at skabe frygt og etnisk udrensning, må man sige, at det serbiske regime er overlegent. Det har jo også erfaringerne fra Bosnien, Sarajevo, Gorazde, Srebrenica vist, og resultatet har vi set med flere hundrede tusinde mennesker på flugt.

Hvis vi kigger på, hvordan det vestlige samfund har forholdt sig til de 10 års mareridt for den kosovaalbanske befolkning, må vi jo konstatere, at det stort set har været med lige gyldighed. Vi kan jo bare huske, hvad vi gjorde her i Danmark, da vi fik nogle få tusinde desertører, som ikke ønskede at tjene i nationalisten Milosevics hær, og de fleste af dem var fra Kosova.